

Fina Miralles

Des de més enllà del temps

14.09.2023 — 14.01.2024

Després d'anys oblidant la mirada, la mà i el sentiment, l'estiu del 1983 Fina Miralles va tornar a dibuixar el que veien els seus ulls. Uns mesos més tard iniciava un viatge a l'Amèrica del Sud que va suposar un punt d'inflexió transformador de la seva vida i del seu art; fusionada amb la immensitat d'una naturalesa gairebé intocada i amb la mediació de l'ancestral cultura inca, aprèn a silenciar la vida de la ment per escoltar la veu interior. De retorn a

Barcelona ja no serà la mateixa persona, i des d'aleshores tot, en la seva vida i el seu art, ha estat diferent; el seu desig ha estat pintar des d'una mirada que faci visible l'invisible. Aquest és l'origen d'un univers pictòric singular que l'artista desplega tot reinterpretant una sèrie de motius clàssics de l'art com ara la naturalesa i el paisatge, l'univers del mar, retrats i mirades, el món de les flors i un seguit d'éssers mitològics que, arribant des de més enllà del temps, prenen forma i nom en les seves teles i papers. Amb aquest canvi Fina Miralles va voler, de forma conscient, continuar essent una artista contemporània però no adscrita a cap escola, i es va situar fora del temps de la història de l'art. Com ella mateixa diria, va deixar de ser una artista moderna per ser una artista antiga, i va deixar el món occidental

i tot el que aquest representa per apropar-se a un món d'espiritualitat inspirat en l'art i la filosofia orientals. L'any 1996 pinta les setze obres que formen el cicle *Memorial*, descrit per l'artista com el final d'un procés artístic, personal i humà.

Aquesta exposició és la primera gran presentació d'aquest extens conjunt d'obres, que no hem organitzat segons una progressió cronològica sinó a partir d'afinitats visuals, temàtiques i simbòliques, tot posant en relació peces sobre diversos suports i creades en diferents moments. La nostra guia a l'hora d'apropar-nos a aquestes obres han estat les paraules de la mateixa artista, recollides al llibre *Fina Miralles. Paraules fèrtils 1972-2017*. La lectura dels seus escrits evidencia

que en la pràctica creativa de Fina Miralles paraula, dibuix i pintura són tres universos en íntima relació que s'alimenten mútuament. És per això, i tenint sempre present aquesta relació indissociable, que el recorregut expositiu s'articula a partir d'una tria de les seves paraules.

Maia Creus i M. Lluïsa Faxedas,
comissàries de l'exposició.

«Per pintar cal entrar primer en el món de l'esperit, la Forma, el Color, el Moviment, la Bellesa, la Claredat, la Llum, l'Espai, l'Aire, la Vida.»

«L'aigua. La font. La mare. La fertilitat. La comprensió.»

«Quan el blanc de la tela o del paper és l'espai, l'aire, el buit, és l'obertura per on cal passar i endinsar-se, habitar-hi, flotar, volar com un ocell.»

«En mi viuen eternament
la Mare Aigua,
la Mare Arbre,
la Mare Flor,
la Mare Fruit,
la Mare Aire,

la Mare Vent,
la Mare Riu,
la Mare Llac,
la Mare Llum,
la Mare Vida,
la Mare Nit,
la Mare Terra,
la Mare Llavor,
la Mare Món.»

«Deixo la cultura burgesa i abraço
la cultura indígena. L'Ànima mundi,
la Terra màter, la Pachamama creativa
i Protectora.»

«Viatge de terra cap a dins i cap
al cel, del cel a la mar, de la ment
a l'esperit.»

«Sota l'aigua de la mar, hi vaig descobrir un peix que va vindre cap a mi i va dir-me dolçament he sentit dir el teu nom i m'he recordat de tu quan nedàvem tots dos junts per les aigües primordials.»

«Tornar a formar part de les criatures espontànies de les aigües primordials.»

«Bon dia, germana d'aigua, el somni secret de la sirena que des de tan lluny la seva braçada que ni deixa rastres. L'aigua era calma com la seva mirada.»

«La naturalesa és la meva força, la més íntima i profunda. L'emoció de

la pertinença a l'arrel comuna
de totes les coses.»

«L'oceà del cor.
L'oceà del somni.
L'oceà místic.
L'oceà marí.
L'oceà de l'existència.
L'oceà del pensament.
L'oceà del buit.
La unió dels oceans.»

«Totes les coses estan en la línia entre
la terra i el cel, muntanyes, terra, aire,
valls, mars, aigua, éssers alats.»

«Serrallonga em connecta sempre
i de seguida amb l'esperit, amb les

coses invisibles, la naturalesa em fa veure el meu destí.»

«Pinto la mirada, perquè en ella es fa visible l'invisible i allò invisible és l'ànima humana.»

«La pintura és música, és moviment com l'aigua, els colors són el ritme, la dansa, el foc i la paraula.»

«La línia és la mestra i el fonament, l'ordre i la bellesa, dona caràcter i moviment.»

«És el naixement del primer arbre el que m'emociona i em fa sentir que vinc d'allà, de l'essència de la vida, de l'origen de tot, de l'arrel comuna, i

sento a dins meu aquest amor
i alegria de pertànyer jo també
a aquesta existència primera i
originària.»

«Dec la Vida a la força del blat, des de
l'espiga al gra germinat, i a la pluja,
aigua celestial que crea cavernes i
engendra cristalls, tan generosa, em
dona la mà amb cinc camins com
l'estrella de mar.»

«*Memorial* és el meu últim treball
de la llum cap a la llum, el tema
principal és la Rosassa, una obertura.
L'expansió, la unió del diví amb l'humà.

Memorial és la unió del passat, el
present i el futur, és el retorn al centre,
a l'origen. El re-encontre amb la unitat
perduda i l'alliberament del sofriment.

Memorial dels humans, del temps on érem éssers tendres, amigables i fraternals.

Memorial és el nostre pas sobre la terra, quan encara érem humans, units al sagrat, bategant amb un sol cor, un únic gran amor, una única i eterna vida.

Memorial és el final d'un procés artístic, personal i humà. Jo he fet la pintura i la pintura m'ha fet.»

«Sentiment, espiritualitat, bellesa
Desmaterialització, les mínimes línies
per trobar l'essencial.»

«L'art mil·lenari xinès és la naturalesa amb tota la seva esplendor. Els núvols, les boires, l'aigua dels rierols, les cascades, la muntanya, les flors.»

«L'art és simbòlic com el somni,
com l'inconscient, ha de fer visible
les realitats primordials, per a mi és
l'ànima humana.»

«L'arbre, la flor, el fruit, la Mare,
el ventre, el fill, dolçor del pol·len,
dolçor del bes.»

«En el ventre de la mare es crea
la mirada, recull de l'inconscient,
bressol de l'existència.»

(Cites extretes de la publicació *Fina Miralles. Paraules fèrtils*
1972-2017 i ordenades a partir del recorregut de l'exposició)

#FinaMirallesFVC

 @vilacasas

 @espaisvolart

 @fundacio.vila.casas

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VòlART
BARCELONA